

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 218

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ΄ΙΟ

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους, ὅπου τέως ἦν ὁ Ἄριστος Πάγος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1883.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ

(ἐκ τοῦ σημειωματαρίου φιλακολοῦθου)

Ῥίπτω ἀτάκτως τὰς σημειώσεις μου εἰς τὸ σημειωματῆριόν μου ὅπως μοι ἔρχονται εἰς τὸ πνεῦμα. Εἶμαι φιλακόλουθος, ἀλλ' εἶμαι ταυτοχρόνως καὶ Ἕλλην ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ δημοτολόγιον ἐδέχθη δὲ προχθὲς εἰς τὸν οἶκόν μου τὴν ἐπίσκεψιν τριῶν ὑποψηφίων δημάρχων καὶ δὲν εἰξεύρω πόσων συμβούλων καὶ παρέδρων τὴν ιδιότητά μου δὲ ταύτην οὐδέποτε λησμονῶ διὰ ὁμολογῶ δτι, ἐνῶ προχθὲς ἤκουον τὰ εὐαγγέλια ἀπὸ τινος στασιδίου τῆς ἀγίας Εἰρήνης, ἐσυλλογιζόμην τὰ ἐγκόσμια καὶ μάλιστα τὰ πολιτικὰ καὶ συνέκρινά τὰς περιόδους, ὅσαι μοι ἕκαμνον ἐντύπωσιν, μὲ τὰς σημερινὰς περιστάσεις. Ἄλλως τε δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν «Ἐγὼ ἐν παραβολαῖς ἐλάλησα!» δὲν πράττω λοιπὸν ἔργον ἄσεβες εἶναι καὶ ἐγὼ γράφω ἐν παραβολαῖς. Προσέχω μόνον ὅπως αἱ παραβολαὶ μὴ ᾖσι πάρα πολλάι.

* *

Ἄ Ἰησοῦς εἶπεν «ἐγὼ εἶμι ἡ ἀμπελοῦς ἡ ἀληθινή». Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅμως αἱ ἀμπελοὶ δὲν ἐφορολογοῦντο διττῶς· σήμερον δὲ θὰ ἐδίσταζεν ὁ Χριστός, νὰ κάμῃ τὴν παρομοίωσιν ταύτην καὶ νὰ δηλώσῃ δτι εἶνε οἰνοπαραγωγὸς ὥστε νὰ ὑπόκειται εἰς τοὺς φόρους τοῦ κ. Καλλιγᾶ. Ὁ Χριστός, ἀν ἔζη σήμερον, θὰ ἔλεγε βεβαίως: «Ἐγὼ εἶμι τὸ οἰκόπεδον τὸ ἀληθινόν!»

* *

Ἄ Ἰησοῦς ἦτο μέγας, προσηλωθὴ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρξέ ποτε μεγαλόσταυρος!

* *

Ἄν ὁ Σίμων Πέτρος, ὅστις ἐξέβαλε τὴν μάχαιραν καὶ

ἀπέκοψεν ἀνευ αἰτίας τὸ ὠτίον τοῦ δούλου τοῦ ἀρχιερέως ἦτο λοχίας τοῦ πεζικοῦ, μετὰ δύο μῆνας θὰ προειδιβάετο εἰς ἀνθυπολοχαγόν.

* *

Ἄ ἤκουον συχνάκις τὴν ἔκφρασιν ὁροσίων Ἑλαίων καὶ μὴ γινώσκων τὴν ὀρθογραφίαν τῆς δευτέρας λέξεως ἐνόμιζον δτι οἱ εὐαγγελισταὶ μετέφρασαν τὸ Mont de Pieté διὰ τοῦ ὄρους τῶν Ἑλεῶν καὶ δὲν ἐνόησαν πῶς ὁ Χριστὸς ἀκτιμῶν μετέβαινε τῶσον συχνὰ εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον.

* *

Ἄν ὁ Τρικούπης προσηλωτῆ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θὰ τῆ προσήνεγκον ἀντὶ ὄξους καὶ χολῆς τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ Αἰώνου πρὸς ἀνάγνωσιν.

* *

Ἄν ὑπῆρχον εἰς Δημητρακάκης καὶ εἰς Μάνδαλος εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων, ὁ Χριστὸς θὰ ἐσώζετο, διότι θὰ ἔπαρτε τόσο ξόλο, καὶ τόση θὰ ἐπηκολούθει ταραχή, ὥστε θὰ εὑρισκον καιρὸν οἱ μαθηταὶ τοῦ νὰ τὸν ἀρπάσωσι καὶ νὰ φύγωσιν.

* *

Ἄ ὅλα τὰ μαρτύρια θὰ ἐδέχετο προθύμως νὰ ὑποστῇ ἡ κυβέρνησίς μας, ὅχι ὅμως καὶ τὸ νὰ κεντηθῇ εἰς τὴν πλευράν, διότι τὸ μέρος τοῦτο εἶνε πολὺ ἀδύνατον καὶ ἐπώδυνον ἕνεκα τοῦ Πλευρίτου.

* *

Ἄ Ὁ Πιλάτος ὑπέκρινεν τοῖς Ἰουδαίοις ἀπέλυσε τὸν Βαραββᾶν, ἀν ἀπέτελει ὅμως ὁ Πιλάτος μέρος τοῦ ὑπουργοῦ Τρικούπη θὰ τὸν συνελάμβανε μετὰ τὴν ἀπόλυσιν καὶ θὰ τὸν ἀπηγχόλιζεν.

* *

Ἄν ὁ ἡγεμὼν ἤρώτα τὸν κ. Τρικούπην τί ἐστι ἀλήθεια καὶ

άν εστέκετο ν' ακούση την απάντησιν, θά ηκουεν από τα χείλη του πρωθυπουργού τον εξής ορισμόν.

— Η μόνη αλήθεια την οποίαν γνωρίζω και περί της οποίας δεν ενδιαφέρομαι είνε η διώνυμος εφημερίς του Σαπουντζή.

Ο μόνος ακάνθινος στέφανος τον οποίον απέκτησεν ο πρωθυπουργός και όστις πρόκειται να τον στενοχωρήση πολύ κατά την προσεχή Σύνοδον είνε ο Στέφανος Σκουλούδης.

Ότε επρόδωκε τον διδάσκαλόν του ο Πέτρος εύρέθη εις αλέκτωρ και έφώνησεν, ένφ, ότε έπεσκήρτισαν από του Τρικούπη ο κ. Σταμούλης, δέν εύρέθη τις να φωνήση, ούδ' αυτός ο θεσσαλός βουλευτής κ. Κοκορήκος.

Αν ήτο εκ των μαθητών του Χριστού και ο κ. Ρηγόπουλος και αν έγγραφεν έπειτα εις τό ευαγγέλιόν του όσα συνεξεφράσθη με τον Σωτήρα, όλος ο χριστιανικός κόσμος θά ήτο εις τά μαχαίρια.

Φανταζόμεθα την εξής σκηνήν.

Καθηγητής λογιώτατος, ανατρέφων με τά δόγματα του λογικωτατισμού τά τέκνα του, φανατικός δέ όπαδός του Τρικούπη αναμένει πρωτ' πρωτ' να πίνη τον καφέν του και ν' αναγνώση έν ταύτφ τό επίσημον όργανον του πρωθυπουργού, δυσαναχαγεται δέ διότι βραδύνει ο διαναμεύς να τφ φέρη τό φύλλον.

Αίφνης ο υιός του εισέρχεται δρομαίος έντός της αίθουσής και τφ αναγγέλλει

— Πάτερ, έλίλυθεν ή «Όρα»!

ANEMOMAZΩΜΑΤΑ

Κατά τάς άγιάς ταύτας ήμέρας ο «Άσμοδαίος» προσεπάθησε να συμμορφωθή, όσον ήτο αυτφ δυνατόν, προς τά ήθη και έθιμα του τόπου και να αποδιώξη. έπομένως πᾶσαν σκανδαλιζουσαν ιδέα από του έγκεφάλου του και πᾶσαν πονηράν σκέψιν από της καρδιάς αυτου' κατά τό πλείστον δέ δύναται να καυχηθή ότι τό κατώρθωσε, συνταξιάσης εις τοῦτο και καταλλήλου διαίτης εκ φασουλίων, έρεβίθων ή χαβιαρίου και άλλων τοιούτων χριστιανικών έδωδύμων· άλλα προχθές, έν τφ μέσω της μεγάλης έβδομάδος ήλθε να ταράξη την εύσεβή αυτου' ήμερίαν ή έπισφράγισις του σκανδαλώδους, ως ή θέα χοιρομηριου έν μέση τεσσαρακοστή, διορισμού του κ. Σταφάνου Σκουλούδη δια του όρκου του άξιοτίμου τουτου κυριου ένώπιον του βασιλέως. Και έσκέφθημεν ότι έπίτηδες θ' ανεβλήθη να δοθη ο όρκος άνήμερα τη Μεγάλη Πέμπτη, όπως έξομοιωθή καθ' όλοκληρίαν ο Νόμος προς τον Χριστόν.

Έν τφ ύπουργείφ των έσωτερικών μετά τον όρκον:

— Και πότε για ταξείδι;
— Μά να βώ έχω άκούμη κάτι Λαύρια και κάτι Πιστωκάς...

Μεθ' όλα όμως αστά, δέν ήδυνήθημεν να συγκρατήσωμεν μαιδιάμα τι εκ της άναγνώσεως της τελευταίας επί του ζητήματος του διορισμού τουτου διακριτής του κ. Παντιά Καράλη, δι' της ο άλλος αξιόλογος ούτος κύριος παραφράζει εις δύο στίλας του «Αίώνος» την δημόδη παροιμίαν: «Σήκω ού να κάτσω γώ».

Ο κ. Σκουλούδης πιστεύομεν ότι αν δέν ήτο τραπαζίτης και πρακτικός άνθρωπος θά ήδύνατο μίεν να μη ταραχθή εις τάς κατ' αυτου' διαμαρτυρίας όλοκληρου σχεδόν του τόπου, αλλά θά συνεικνείτο εξάπαντος προς την άπελπιστικην κραυγήν του συμπολίτου του.

Προχθές άνέγγων εις τάς εφημερίδας:
«Από της 7 πρωίνης ώρας άρχονται ψαλλόμεναι αι ΩΡΑΙ...»
Που έφθασεν ή παντοκρατορία του κ. Τρικούπη!

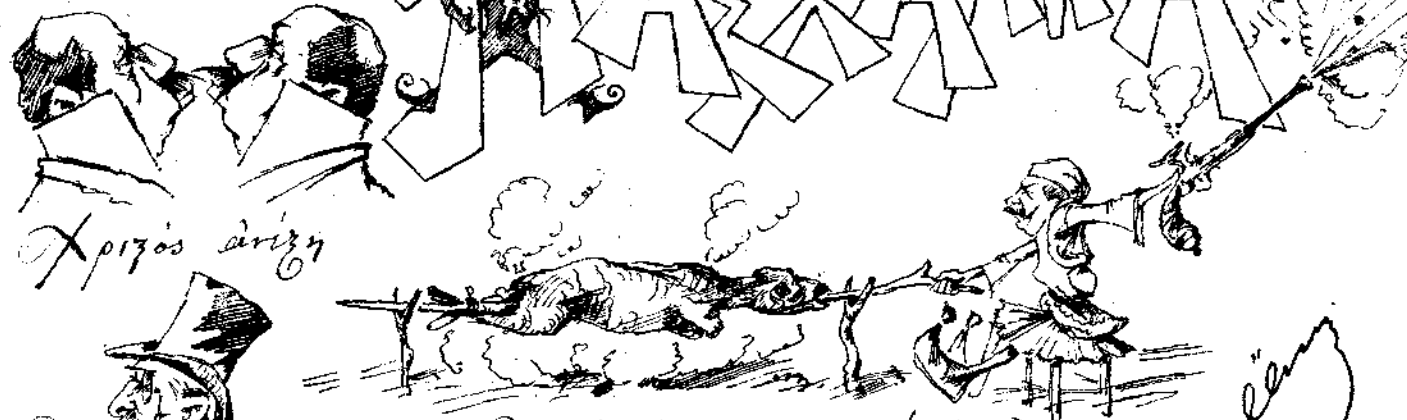
Αφού ο κ. ύπουργός των στρατιωτικών κατέληφθη υπό τόσον εύσεβών διαθέσεων, ώστε να ζητήση ν' άπαγορεύση την έν ταις όδοις περιφοράν των έπιταφίων, τολμήωμεν να παρατηρήσωμεν αυτφ, ότι όντως χριστιανικών καθηκόν θά έξεπλήρου εκδίδων ήμερησίαν διαταγήν, μη έπιτρέπουσαν εις τους ύπ' αυτον ύπαξιωματικούς και στρατιώτας να έξέλθωσι των στρατώνων μετά μισημίριαν της σήμερον, δια τελείται έν τοις ναξις ή δευτέρα λεγομένη άνάστασις, ειδική έαρκτή των δουλικών.

Τα τοσοῦτον προκαλέσαντα ένδ' αφίρον νευρόσπαστα, διεδέχθησαν ως δημόσιον θέαμα ο σοφός ένος Rigolo και ο ύπερμεγέθης όφης, τά όποια δένάμφιδόλομεν ότι έτι περισσώτερον θά κινησωσιν ένδιαφέρον. Ούδόλωσ λοιπόν είνε παράδοξον αν μίαν ήμέραν μεταγενέστερός τις χρονογράφος αναγράψη ως ιδιόζον γνώρισμα της εποχής του κ. Τρικούπη την επί της πρωθυπουργίας του από περάτων κάθοδον εις Ελλάδα ζώνη και νευροσπάτων.

Εμάρθομεν ότι ο κ. πρωθυπουργός έπιθυμεί να τση τον ένταῦθα κομωσέντα ύπερμεγέθη όφιν. Και ήμεις έπιθυμοῦμεν να μάθωμεν αν ούτος πρό του κ. πρωθυπουργού θά σύριξη περισσώτερον παρὰ πρό των άλλων.

Επίσης έπιθυμοῦμεν να μάθωμεν αν ο του ίπποδρομιου ένος Rigolo, ήτο άπ' άρχής σοφός, ή έγαινε τοιούτος, από έπάτησε την κλασικήν της πατρίδος μας γην.

ΤΡΑΠΕΖΑΝΑ

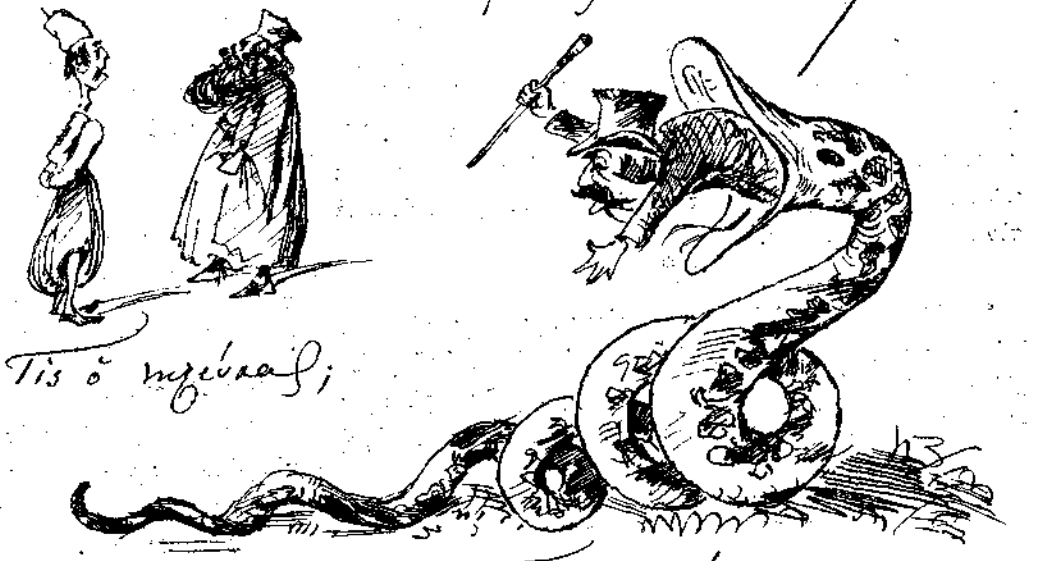

Χριστός άνιζη

Ζήτω και του θρούνοφ!

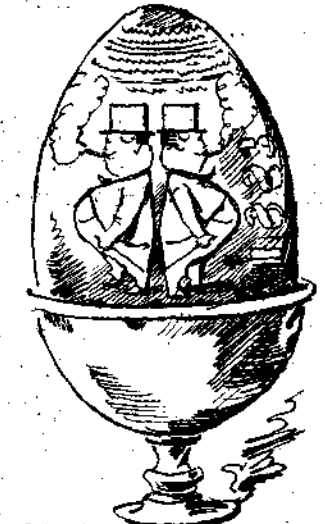

Τραπέζια!

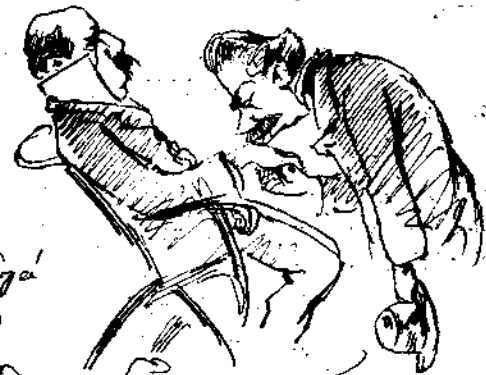

Τις ο νεύραφ;

Τι μετανοήσιν

Εχ' όσον δια τα μύμια αϊγά!

Το χειροποίητο

Ο Χριστός άνιζη ζαχάρων
— Τιμ νασιμ ούδ' ήν ήμερα

— Και του χροτου μι ήμια
— Τι ήμια μι τρικούπη

Όρα μωρή οη! κομωσιν σου και οτα χρομωραφ σου

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Ἐποὺ τοσαύτας μεταρρυθμιστικὰς τάσεις δεικνύει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, τῇ προτεινόμενῃ καὶ ἡμεῖς μίαν ὁλοῦς ἀδλαβῇ. Νὰ διατάξῃ ὅπως τὴν ἐν τῷ ἀναστασίμῳ τροπαρίῳ φράσιν «νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες» ἀντικαταστήσῃσιν διὰ τοῦ «συμπολιτευόμενοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι».

* *

Πρόκειται περὶ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Χρόνου» καὶ ἰδίως περὶ τοῦ συντάκτου αὐτοῦ κ. Ἰασωνίδου. Εἰς ἔρωτῶ:

— Εἶνε γὰρ διάβασμα;

— Καὶ παρὰ εἶνε μάλιστα.

* *

Ἐὰν ἴδῃτε τὰς ἡμέρας ταύτας τὸν κ. Πολίτην ἢ τὸν κ. Καβδαῖαν νὰ ἀποφυλλίζωσι κανὲν λευκάνθεμον, ἐστὲ βέβαιοι ὅτι ψιθυρίζουσι καθ' ἑαυτοὺς: «Γελαῖ, κλαίει» προσπαθόντες νὰ πληροφορηθῶσιν ἐπὶ τέλους ἀπ' αὐτὸ ἂν τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὐρεθῆν πολυώνυμον ἀγαλμα γελᾷ ἢ κλαίει. Ἐν τούτοις καθ' ἡμᾶς τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον. Φαίνεται πῶς, ὅταν τὸ ἀγαλμα βλέπῃ τὸν κ. Καβδαῖαν, γελᾷ, ὅταν δὲ τὸν κ. Πολίτην, κλαίει.

* *

Ἄσμοδαῖος θ' ἀξιόση ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὸν δὸν Rigoio καὶ θὰ πειραθῇ ἴσως νὰ περιγράψῃ αὐτὸν, ὡς ἐπραξεν ἄλλοτε, δι' ἰθαγενεῖς τινὰς ὄνους, ὧν ἡ μόνη διαφορά πρὸς τὸν νεφελίδα εἶνε ὅτι κέκτηνται καὶ τὸ δῶρον τῆς λαλιᾶς ὡς ἡ δὸς τοῦ Βαλαάμ.

Ἀπανθίσματα ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου.

Ἐκ τῆς Σίφνου

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Αὐστρία, ἡ νῦν μεγάλη καὶ κραταιὰ δύναμις πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρόνων ἦτον ἐν ἄσημον Δουκάτον ὅπερ διὰ τοῦ χρόνου καὶ τῶν κατακτήσεων ἀνεβδόθη μέχρις αὐτοκρατορίας, τολμῶσης τὰ πάντα καὶ ἀναμιγνυομένη, μέχρις οὗ δὲν ἐπιτρέπει ἡ ἀδρότης καὶ εὐγενεῖα μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε κατακτητικὸν πνεῦμα.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς.

«Τί λέγετε, κ. Δήμαρχε; δυνατώτερα παρακαλῶ, διὰ ν' ἀκούσωσιν ὅλοι οἱ πολῖται τὴν ἀπολογίαν σας.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς.

«Ἴδου ἄνθρωπος τῆς προόδου. Τί λέγετε, κ. Δήμαρχε; δυνατώτερα παρακαλῶ διὰ νὰ ἀκούσωσιν οἱ πολῖται τὴν ἀπολογίαν σας, πρὸς τί ἀπαντᾶτε εἰς ἐμέ;

Ἐκ τῆς Ἄνδρου.

«Διὰν ἀτόπως ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος καταφέρεται κατὰ τῶν

φορούντων τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ γερόντων φεσοφόρων ὅτε μὲν ἄδων «ἅπας γηγενῆς σκιρτάτω τῷ πνεύματι φεσοφορούμενος» καὶ κοινῶν οὕτω τὸν γέλωτα τῶν ἐκκλησιαζομένων, ὅτε δὲ προσδάλων αὐτούς, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὸν ἀξιότιμον συμπολίτην μας κ. Ι. Α. Βάτην, οὗ καὶ τὸν θρησκευτικὸν ζῆλον δὲν ἀγνοεῖ, καὶ τὰς μεγάλας του ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου συνδρομὰς καλῶς γινώσκει, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ υποθέσῃ, ὅτι φέρῃ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς πρὸς ἐμπαιγμὸν τῆς θρησκείας, ἀλλὰ γέρον ὑπερευνηκοντούτης, πάσχων συχνὰς κεφαλαλγίας, καὶ μάλιστα μετὰ ζάλης τῆς κεφαλῆς, ἀναγκάζεται λόγῳ ὑγείας νὰ μὴ ἀποκαλύπτῃ αὐτήν, ἢ καθ' ὠρισμένας μόνον ὥρας. Ἄς παύσῃ ὅθεν ἐνοχλῶν αὐτὸν καὶ ψυχραίνων οὕτω τὸν πρὸς τὴν πίστιν του ἔρωτα.»

Ἐκ τοῦ Ἑλέγχου Πύργου.

— Αἱ ἐργασίαι τοῦ Πλημμελειοδικείου ὑπεβλήθησαν διὰ Β. Δ. ἐπὶ 20 ἡμέρας.

— Ἐπίσης θὰ καταδιωχθῶσιν ποινικῶς οἱ μαχαιροποιοὶ ἐν διατηρώσιν ἐντὸς τῆς πόλεως κέρατα.

Ἐκ τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος Μεσολογγίου.

— Ἄπαντα τὰ καταστήματα ἐπλουτίσθησαν ἐπλουτίσθησαν ὑπὸ ἐμπορευμάτων νέων θερινῶν ὀλίγιστοι ἐπισκέπτονται αὐτὰ ἐνεκα τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν τροφίμων. Εὐχαριστοῦμεθα τοῦλ. βλέποντες αὐτὰ μακρόθεν.

Ἐκ τῆς αὐτῆς.

Παρακαλοῦμεν διὰ τελευταίαν φοράν τοὺς συνδρομητὰς νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος διότι . . . ἐγγίζουσιν αἱ ἡμέραι τοῦ Πάσχα καὶ ἀπειλούμεθα ὑπὸ τοῦ ΣΙΦΟΥΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ.

Στυγερόν διεπράχθη κακούργημα ἐν μέσῳ φιλικῆς καὶ εὐθύμου εὐωχίας. Ὁ μικρὸς Φάουστ ἐδολοφονήθη ὑπὸ δύο συναδέλφων, ὑποστάς τὸν διὰ βουμίου θάνατον. Ἡ προθυμία τῶν ἐπιστημόνων τούτων τοῦ ν' ἀναχαίτισσιν διὰ τοιοῦτου ἀρωματικού ὀξέος ποτοῦ τὴν ὁσημέρην γιγαντιαίως βρῖνουσαν σωματικὴν τοῦ τρυφεροῦ Φάουστ ἀνάπτυξιν, συνετέλεσε φεῦ! εἰς τὸν πρόωρον καὶ πρωτοφανῆ αὐτοῦ θάνατον! Τὸ ταλαίπωρον ζῶον μετὰ πολλοὺς καὶ σπαρακτικούς λυγμοὺς παρέδωκε τὸ πνεῦμα, θῦμα βουμίου γενόμενον. Εἰς μάτην ἀπέθῃσαν αἱ ὑπὸ πορφυρῶν χειλέων καὶ κοραλλίνων στομάτων ἐκχεόμενοι ὕδατῶδεις ῥαντισμοί. Ὁ χαρίεις Φάουστ ἀπώλετο φεῦ! ἀπώλετο καταλιπὼν τὴν μνήμην ἀνεξάλειπτον εἰς τοὺς εὐωχομένους καὶ τὴν θλίψιν αἰώνιον εἰς τὴν καλλιπάρειον δεσποινίδα Κ., ἥτις κακῇ μοίρᾳ ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ φιλάτου Φάουστ εἰς εὐαίσθητον μὲν, ἀλλὰ ἀπρόσεκτον νεανίαν. Εἴθε ὁ Παντοδύναμος νὰ ἐνσταλάξῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς καρδίας ἀμφοτέρων πρὸς χαρὰν καὶ ἡσυχίαν τῶν φίλων! Χ.